

บทนำ

8 จอมมารพี่เลี้ยงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

"เฮ้ ลองกระโดดให้ดูหน่อยซิ"

ป่าย่อ่อนๆ ที่สไลด์ในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ ที่สวนซึ่งมีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มภายใต้ท้องฟ้าสีครามมีเสียงหัวเราะต่ำแว่วขึ้นอย่างดูดน

"..."

ผู้ที่กำลังถูกคุกคามคือชายร่างสูง รูปหน้าของเขาที่นิ่งเงียบอยู่ดูหล่อเหลาเคร่งขรึม มีผมสีดำขลับยาวปรกลงมา ท่าทางสง่าเต็มไปด้วยแรงกดดันดูน่าจะเข้ากับรอยยิ้มเหยียดเย้นชาชั่วร้ายเป็นอย่างดี ซึ่งอันที่จริงในอาณาจักรอิลมาเรียเล็กแห่งนี้ เขา... ทลาล็อกก็เป็นผู้มีตำแหน่งเป็นถึง 'จอมมาร' ซึ่งเป็นเทพเจ้าในลัทธินอกรีตเลยทีเดียว

แต่ช่วงท้องที่โยกกลมออกมาทำลายภาพลักษณ์หลายๆ อย่างที่มีไปเสียสิ้น แม้ร่างจริงของเขาจะมีทั้งเขาโง้งใหญ่ เ็บแหลมและเขี้ยวคม รวมถึงเป็นชายออกสามศอกแท้ๆ ก็ตาม หากดูเพียงแค่ท้องของเจ้าตัวในตอนนี้ เขาก็เหมือนกับหญิงท้องแก่คนหนึ่งดี

นี่เอง

"ข้าบอกให้ลองกระโดดดูไงเล่า"

ผู้ที่กำลังเอ่ยคำพูดคุกคามคือเจ้าของสวนและที่อาศัยแห่งนี้ เขาเป็นชายผิวเข้มด้วยเพราะเป็นลูกครึ่งซึ่งมีเลือดของชนพื้นเมืองผสมอยู่ และมีนัยน์ตาสีเขียวหยกสวยโดดเด่นที่ได้มาจากการสืบทอดอำนาจของบรรพบุรุษเช่นกัน นั่นคืออัลเบิร์ต คลาทราว่า ผู้ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าผู้บัญชาการแกรนมิเลีย ทัพหลวงประจำอาณาจักรอิลมาเรียเล็กแห่งนี้

เขาที่ส่งสายตาเพ่งมองมาอย่างดุเดือดจับคนมาจะทิ่มแทงคนหลายหมื่นในตายาคาที่ได้ในยามนี้ดูสมเป็นจอมมารยิ่งกว่าอีกฝ่ายหลายเท่านัก เสียงทิ่มตำเนียงเรียบซึ่งเอ่ยย่ำราวกับจะถ่ายทอดความโกรธซึ่งที่แฝงอยู่ในตัวเขา

"อีก..."

ทลาล็อกกลอกตาไปมาเล็กน้อยก่อนจะยอมกระโดดเบาๆ ให้เห็นอย่างเสียไม่ได้ในที่สุด

ตุบ...กลุก กลุก กลุก

ทันใดนั้นบางอย่างที่อยู่ในท้องโย้ก็ค่อยๆ ร่วงหล่นแล้วกลิ้งออกมา

"เมี้ยว"

"แจ้ว"

สิ่งที่ออกมานั้นก็คือเหล่าสิ่งมีชีวิตที่ปกคลุมไปด้วยขนฟูๆ นุ่มนวล และมีอุ้งเท้าสีชมพูน่ารักน่าชัง ลูกแมวจำนวนมากนั้นเอง ทุกตัวต่างก็มีดวงตากลมโตแป๋วแหว หลังจากกลิ้งตกลงมาก็เริ่มโผเข้าหาหยอกล้อกันเองกลิ้งกลุกไปมาน่ารักน่าชัง ทำให้รองหัวหน้าที่มองภาพนั้นอยู่มีเส้นเลือดหลายเส้นปูดชัดขึ้นมาที่ขมับด้วยความไม่ไหว

10 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

ก่อนที่จะเงื้อมมือฟาดมะเหงกอย่างเต็มแรงเข้าที่หัวของทาลล็อก ซึ่งรีบหลนลานกวาดพวงลูกแมวกีบเข้าไปในท้องอีกครั้ง

"ทาลล็อก! ข้าบอกท่านกี่ครั้งก็หนแล้วว่าจะเลิกกีบหมาแมวกีบ มาสักที!"

"แง ข้าขอโทษ! ก็มันน่าสงสารจะตายไปนี่นา! เด็กๆ พวกนี้ ถูกจับยึดดลกช่องแล้วเอาไปลอยแม่น้ำเลยนะ!"

"ลองหันไปดูข้างหลังสิว่า 'ความสงสาร' ของท่านก่อผลลัพธ์อะไรเอาไว้บ้าง! แต่เดิมนี่ก็มีกะเยาะกว่าคนอยู่แล้วแท้ๆ จนตอนนี้ บ้านของข้ากลายเป็นบ้านพักหมาแมวไปแล้ว"

ปลายนิ้วที่แตะขี้อย่างเฉียบขาดคือภาพสวนที่ถูกยึดครองไปด้วยฝูงแกะและอัลปากาโดยมีสุนัขและแมวหลายตัวนอนแผ่สบายใจ แทรกอยู่ตามช่องว่างของเจ้าพวกตัวขนฟูราวกับจุดสีดำและน้ำตาล ที่แต่งแต้มบนกระดาษสีขาว เป็นทิวทัศน์ที่แสนจะสงบสุข

"เอาไปทิ้งซะ! เอาไปทิ้งให้เร็วที่สุดเท่าที่ท่านจะทำได้เดี๋ยวนี้! จริงอยู่ที่ข้าเป็นฝ่ายขอให้ท่านอยู่ต่อที่นี่เอง แต่ข้าไม่เคยบอกว่า จะรับดูแลพวกหมาแมวด้วยสักหน่อย!"

เสียงตวาดลั่นก้องพร้อมเสียงเหล็กกระทบกันดังกังวาน ทำลายบรรยากาศตึงเครียด ซึ่งต้นเสียงคือกระทะกับทัพพินั่นเอง

เพราะอัลเบิร์ตโมโหจัดจนเผด็จว่าเอาทัพพินี้ที่ตกอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาจะฟาด ทำให้ทาลล็อกรีบคว้าเอากระทะขึ้นมาครอบกันท้องซึ่งพองออกอีกครั้งเพราะยึดลูกแมวกีบเข้าไปตามเดิม และตั้งท่ารับอย่างไม่อยอมถอยให้แม้แต่ก้าวเดียว

"ขออ้อล่ะ อย่าใช้วิธีรุนแรงเลย! อย่าฆ่าเด็กในท้อง เจ้า ไม่นึกสงสารเด็กแดงๆ บ้างเลยรี!"

"อย่ามาพูดจាក้าวมชวนเข้าใจผิดแบบนี้ล่ะ!"

"จะ...เจ้าก็มาเป็นพ่อให้เด็กพวกนี้ได้!"

"ใครเป็นพ่อกัน!"

เหล่าทหารที่เป็นผู้อาศัยเริ่มมารวมตัวมุงดูทั้งสองที่เอะอะ
มะเทิงเสียงดัง

"สองคนนั้นทะเลาะกันอีกแล้ว เจ้าทลาล็อกนี่ก็ไม่เคยขีดเลย"

"รองหัวหน้าเองก็ออกจะเอ็นดูพวกที่ถูกเก็บมา ยอมๆ ให้เลี้ยง
ตั้งแต่แรกซะก็สิ้นเรื่อง ไม่ได้เกลียดสัตว์อะไรสักหน่อย..."

การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไปโดยที่ทั้งสองไม่ทันรับรู้ถึงเสียง
กระซิบกระซาบของเหล่าทหาร

"อย่าพูดจาเลือดเย็นแบบนี้สิ ขอร้องล่ะ ยอมรับเด็กๆ เป็น
ลูกของเจ้าและช่วยรับเลี้ยงที่เถอะ!"

"หุบปาก! ใครจะไปยอมรับเด็กในท้องของเจ้ากัน ให้ตายช้า
ก็ไม่ยอมรับ..."

ตอนที่ตวาดเช่นนั้นเอง อัลเบิร์ตเพิ่งจะสังเกตเห็นกลุ่มคนที่
อยู่โดยรอบ

ในหมู่ชายฉกรรจ์ที่มาพักอาศัย เป็นที่คั่นหน้าคั่นตาและคั่นเคย
กับการทะเลาะกันของพวกเขาดีนั่น มีเด็กสาวร่างเล็กคนหนึ่งปะปน
อยู่ด้วย

นัยน์ตาสีม่วงเข้ม ผมสีน้ำผึ้งทองสวยรวบขึ้นสูงไว้ และผิวเนียน
สวยที่ขาวเด่นแม้จะเอาไปเทียบกับชาวฮิลมาเรียด้วยกันเอง ทันที่
ที่สังเกตเห็นเหล่านั้ครบ สีหน้าของอัลเบิร์ตก็ซีดเผือดลงทันที

"หะ...หัวหน้า..."

เธอคือหัวหน้าอัศวินที่อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของแกรนมิเลีย
และยังเป็นเจ้าหญิงของอาณาจักรฮิลมาเรียเล็กแห่งนี้ เคลเอนเซีย
หรือเคลร์นั่นเอง ซึ่งเธอกำลังจ้องเป็งไปยังท้องที่โย้ออกของทลาล็อก

12 จอมมารพี่เลี้ยงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

ความเงิบงันมาคุปกคลุมทั่วบริเวณ จากสภาพการณ์โดยรวมแล้ว คนที่มีอาการกระทำและคำพูดแปลกประหลาดอย่างเห็นได้ชัดคือ ทลาล็อก เด็กในท้องอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ผู้ขายอย่างทลาล็อกพูดก็แปลกแล้ว

แต่ว่า...

"เฮ้อ อัลเบิร์ต นี่มันเรื่องอะไร..."

ทำไมถึงหันมาถามเราล่ะ!

เมื่อถูกหัวหน้าซึ่งตนเคารพรักจ้องมองมาด้วยใบหน้าที่ซีดลงเล็กน้อย อัลเบิร์ตก็อยากจะตายชะตงนั่นขึ้นมา แล้วเสียง "เมี้ยว" ก็ดังลอดออกมาจากท้องของทลาล็อกอย่างเหลวไหลเป็นการปิดท้ายโลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

ภายในปราสาทที่มีดมิตแห่งนี้

14 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

เรื่องนั้นเขาคิดว่าคงจะรู้ดีมาตั้งแต่ตอนที่สี่บทอดพลังยุ่งยาก ซึ่งเรียกว่า 'สังหารเทพ' นี้มาแล้ว การที่เขาจะต้องคอยเอาตัวเข้าปกป้องพวกเชื้อพระวงศ์ที่รังเกียจพวกตัวเองเสียยิ่งกว่าอะไรดี แบบนี้ช่างเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลสิ้นดี สหายร่วมรบที่ได้มาหลังจากเข้ามาที่แกรนด์มิเลียเองก็ถูกฆ่าทิ้งไปที่ละคนโดยพวกหัวหน้าที่ไม่เคยเหลียวแลลูกน้องเลยแม้แต่หน่อย

"ลอร์ดคลาทราว่า หัวหน้ากองร้อยอัศวินหลวงทัพดำ ท่านจะกรุณามาเป็นรองหัวหน้าของข้าและช่วยเป็นกำลังให้ข้าหน่อยได้หรือเปล่า"

น้ำเสียงใสกังวานราวกระดิ่งที่กล่าวเช่นนั้นเรียกความสนใจจากอัลเบิร์ต คลาทราว่า ทำให้เขาหันไปมองอย่างนึกงุนงง

ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าคือเด็กสาวที่ยังเยาว์วัยนัก นัยน์ตาสีม่วงเข้มพยายามรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่เจ้าตัวมีอยู่ ริมฝีปากบางเม้ม

เหยียดตรง ดูแล้วน่าสงสัยว่าเธอจะรู้เพียงสาเกี่ยวกับตราสัญลักษณ์ที่ออกของตัวเองสักเพียงใดกัน แต่อันที่จริงใครจะขึ้นเป็นหัวหน้าอัศวินนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะสนใจรับรู้ เพราะไม่ว่ายังไงก็เป็นแค่การเปลี่ยนหน้าคนที่ไร้ความสามารถมาผลัดขึ้นตำแหน่งไปเรื่อยๆ เท่านั้นเอง

จริงๆ ถ้าทำตัวสงบเสงี่ยมอยู่เฉยๆ ในปราสาทยังจะน่าขอบคุณเสียมากกว่า เพราะเมื่อปีก่อนเองก็ปกป้องเอาไว้ไม่ได้ไปคนนึงแล้ว...ไม่สิ อะไรนะ ให้เราเป็นรองหัวหน้า? ช่วยเป็นกำลังให้?

อัลเบิร์ตเหนื่อยหน่ายใจขึ้นมา นี่นะหรือการที่เจ้าหญิงอุตุส่าห์ ถอดมาเยือนถึงที่พักทหารอันสกปรก และเรียกหาทหารชั้นประทวน มาพูดคุยด้วย นึกว่าจะมีเรื่องอะไรเสียอีก

แต่ถ้ารับหน้าที่นี้มาก็อาจจะสามารถหาวิธีลดอันตรายให้พวกพ้องได้สักหน่อยก็ได้

สิ่งที่ผุดขึ้นมาในหัวเขาอย่างแรกก็คือความคาดหวังจากใจเช่นนั้น แล้วก็ความรู้สึกเคลือบแคลงใจ

เพราะเมื่อไม่นานมานี้เราเข้าไปช่วยก็เลยถูกใจหรือ จะว่าไปแล้วที่เจ้าหญิงต้องมารับตำแหน่งที่ไม่มีใครอยากเป็นเช่นนี้ก็เพราะครอบครัวทางแม่แท้ๆ ของนางถูกต้องสงสัยว่าจะนับถือลัทธินอกรีตด้วยนี่นะ เจ้าหญิงเลยต้องมาทำงานที่แกรนด์มิลิเซียเพื่อเป็นการไถ่โทษหรือยังงั้นแหละ แถมยังเป็นการรับตำแหน่งเพราะถูกราชินีกล่าวหาจนน่าจะเรียกได้ว่าเป็นการว่าร้ายป้ายสีด้วย

ก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจอยู่หรอก แต่ถ้าจะว่ากันจริงๆ แล้ว เขาก็ไม่ได้ใส่ใจเท่าไร

ท่าจะยุ่งยากแฮะ

16 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

แต่ถึงเธอจะเป็นคนออกปาก การแต่งตั้งทหารลูกครึ่งชั้น
ปลายแถวขึ้นรับตำแหน่งใหญ่อย่างรองหัวหน้ากะทันหันเช่นนี้ คน
รอบข้างย่อมไม่ยอมรับแน่ เขาคงจะถูกเลี้ยงไว้โดยไม่ได้ทำงานอะไร
เป็นชิ้นเป็นอันด้วยความที่เป็น 'คนโปรด' ของเจ้าหญิงแน่ แต่ว่า...

"ถ้าท่านไม่รังเกียจล่ะก็..."

อัลเบิร์ตพยายามข่มความรู้สึกดำมืดแล้วตอบกลับไปอย่าง
นิ่งเฉย

"จริงหรือ! ขอขอบคุณมากๆ เลยนะ"

จริงไม่จริงอะไรกัน ลองเป็น 'คำขอ' จากเจ้าหญิงแล้วมัน
ก็คำสั่งดีๆ นี่เอง เรื่องแค่นี้ก็ไม่รู้หรือไงนะ

"จากนี้ไปก็ขอฝากตัวด้วยนะ ลอร์ดคลาทราว่า"

ผมสีน้ำผึ้งยาวสลวยเป็นเงางาม ผิวเนียนไร้ซึ่งรอยแผล
ดวงหน้าน่ารักสง่างาม แขนขาอบบาง รวมถึงนิ้วเรียวยาว ทุกอย่าง
บ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าเธอได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอมเป็น
อย่างดี

แต่แม้จะได้มองดู เขาก็ไม่เกิดความรู้สึกพิเศษใดๆ ขึ้นมาเลย
มีเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น

"อัลเบิร์ต?"

แคลร์ยื่นหน้ามองดวงหน้าคมเข้มนั้นใกล้ๆ ก่อนเอียงคอกน้อยๆ

"หัวหน้า มีอะไรขอรับ"

อัลเบิร์ตที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม่ไถ่แกวๆ และเท้าคางกับขอบ
หน้าต่างอยู่นั้น พอสังเกตเห็นแคลร์เขาก็เบิกตาโตจนรูม่านตาของ
ดวงตาสีเขียวหยกหดเล็กลง ท่าทางเขาจะไม่ทันรู้ตัวเลยจนกระทั่ง
อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ ทำให้แคลร์ที่เป็นคนทักตกใจเสียเอง

"เห็นเจ้านั่งเหม่อ ข้าเลยสงสัยว่าเป็นอะไรเปล่านั้น"

"เปล่าขอรับ...ข้าแค่คิดอะไรอยู่นิดหน่อย อย่าใส่ใจเลยขอรับ"

เขากลอกตานั้นอ้อยๆ นั่นเป็นนิสัยที่เขา มักจะทำเวลาลำบากใจ แคลร์เห็นแล้วก็ขมวดคิ้วน้อยๆ

แปลกจริงที่เห็นอัลเบิร์ตเหม่อลอยแบบนี้ เขาคงจะกำลัง เหนื่อยนำคู่มั้ง

ถ้าอย่างนั้นก็อาจเป็นเพราะเธอที่เป็นหัวหน้าโดยตรงไม่ใส่ใจ เขามากพอก็เป็นได้

ตัดสินใจแล้ว! จึงไม่ให้เขามายุ่งเรื่องนี้ด้วยดีกว่า ถึงเราอยาก ให้เขามาด้วยกันถ้าทำได้ก็เถอะ

"เข้าใจแล้ว เอาเป็นว่า เอ่อ ตีมนี้อีกหน่อยแล้วกันนะ"

แคลร์ตอบกลับไปอย่างตะกุกตะกักก่อนยื่นถ้วยชาโคคาในมือ ให้

ไบโคคาสีเขียวสดชื่นอัดแน่นในถ้วยเคลือบสีน้ำตาลที่ทาสีขาว ด้านใน อาจเป็นเพราะมันเป็นเครื่องดื่มของชาวอัลท์กัน ชนพื้นเมือง ที่อาศัยในฮิลมาเรียมาก่อนกระมังจึงถูกคนภายในปราสาทเหยียด ว่าเป็นเครื่องดื่มชั้นต่ำ แต่กลิ่นหอมฉุนชวนโล่งจมูกที่เป็นเอกลักษณ์ กับรสขมชุ่มคอนี้ค่อนข้างจะเป็นที่ถูกใจของแคลร์มากทีเดียว

"ขออภัยขอรับหัวหน้า ข้าควรเป็นคนขงเอง..."

"คนที่ขงให้คือทาลาล็อกนะ เพราะฉะนั้นคำขอบคุณก็เอาไป บอกเขาเถอะ"

ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น สีหน้าของอัลเบิร์ตที่ดูดุคั้นเป็นทุนเดิม อยู่แล้วก็เพิ่มรอยยิ้มที่หว่างคิ้วไปอีกซิด เขากับทาลาล็อกไม่ค่อยจะถูก กันเท่าไรนัก ไมลี น่าจะเรียกว่าอัลเบิร์ตไม่ชอบอยู่ฝ่ายเดียวมากกว่า ทำให้ทุกครั้งทีแคลร์เอ่ยชื่อของทาลาล็อกขึ้นมา เขาคงทำหน้ามึนให้

18 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

เห็นเสมอ

ทั้งที่เขาเข้าหาและพูดคุยกับทุกคนในหน่วยอย่างไม่มีการแบ่งแยกแท้ๆ ทำให้พอเป็นทลาล็อกแล้วถึงลำบากใจไปได้ซะ

แคลร์ถอนหายใจน้อยๆ แล้วนึกภาพร่างในชุดดำที่ออกไปเอาขนมจากในครัวขึ้นมา จอมมารที่เริ่มคุ้นชินกับการใช้ชีวิตในเมืองแล้วมักจะคอยนำขนมบ้าง ช็อกโกแลตบ้างมาต้อนรับขับสู้ทุกครั้ง ที่พบแคลร์ ซึ่งสำหรับเธอแล้วค่อนข้างจะรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

ก็น่าดีใจอยู่หรือขณะที่เขายินดีที่ได้เจอเรา...แต่ที่เราารู้สึกว่ามันเป็นการยินดีแบบ 'คุณปู่ที่มีหลานมาเยี่ยม' นี่เราคิดไปเองรีเปล่านั้นไม่สิ ถึงจะเป็นแบบนั้นก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรสักหน่อยนี่นา ใช่ เราที่ตันรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาต่างหากที่แปลกไม่ใช่เธอ!

ขณะที่สมองคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อย แคลร์ก็ค่อยๆ ก้มหน้าลงทีละน้อย และในตอนนั้นเองที่ด้านหลังของเธอมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

"รอเดี๋ยว ทลาล็อกเธอ จะเปิดให้เดี๋ยว...อู๊ป"

โป๊ก!

โดยไม่ทันจะได้ส่งเสียงร้อง หัวหน้าอัศวินที่ซุ่มซำมเกินมาตรฐานคนปกติก็กระเด็นกลงไปกับพื้นห้องจนสามารถเห็นดินภายนอกได้ชัดเพราะประตูที่เปิดเข้ามา

"หัวหน้า!"

อัลเบิร์ตรีบลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้ แต่เพราะผลตกใจไปชั่วแวบหนึ่งจึงเข้าไป ทำให้คนที่อาศัยจังหวะนั้นคิดว่าแคลร์ที่ล้มก้นจ้ำเข้าได้อย่างสบายๆ เป็นทลาล็อกที่ถือจานใส่ขนมไว้แทน

"อะ...ขอโทษ เป็นอะไรีเปล่าเคลเคนเซีย ข้าผลไปหน่อย"

เมื่อโล่มองแขนในชุดดำที่โอบไหล่ตน เลื่อนไปยังดวงตาสีน้ำตาลแดงที่เข้ามาอยู่ใกล้เกินคาด แคลร์ก็รีบหลบตาไปอย่างเคอะเขิน

ความร้อบนบอใบหน้านี้ต้องเป็นเพราะความอายที่เธอหกล้มลงอย่างน่าสมเพชแน่ ต้องใช่สิ

"ไม่เป็นไร ขอปจใจนะ...อู๋ย มีกาเจต้าเยอะขนาดนี้เชียว! นี่เจ้าทำแบ้งทอดซุรอสด้วยเหรอ"

ขนมอบกาเจต้าที่หอมกลิ่นขิงอ่อนๆ ทำจากแบ้งสลีสีนวดเป็นเนื้อเดียวกันกับไข่และน้ำมันเป็นรูปสัตว์ต่างๆ แบ้งทอดซุรอสที่เคี้ยวกรอบกินเพลินก็เป็นของขึ้นชื่อของอาณาจักรอิลมาเรียเล็กเป็นขนมที่มักจะเอาไว้กินเคียงกับซ็อกโกลาเต้

"นี่เป็นของที่ข้าเพิ่งทดลองทำขึ้นมา จริงสิ เคลเอนเซีย เพื่อเป็นการขอโทษที่ข้าเปิดประตูใส่เจ้า เจ้าลองอ้าปากสักนิดได้มั๊ย"

ทลาล็อกหยิบแบ้งทอดซุรอสชิ้นหนึ่งขึ้นมาจุ่มลงในซ็อกโกลาเต้ที่มีควันลอยกรุ่น ก่อนจะยื่นไปตรงหน้าแคลร์

แม้จะมีท่าทางลังเลนิดๆ แต่แคลร์ก็อ้าปากกัดขนมที่กลายเป็นสีน้ำตาล

ความหวานขมกลมกล่อมของซ็อกโกลาเต้กับกลิ่นหอมของแบ้งสลีทอดค่อยๆ กระจายไปทั่วปาก

"อร่อยจัง! นี่ทำครั้งแรกจริงเหรอ อย่งกับโกหกเลย!"

"จั้นเหรอ ได้ยินอย่งนั้นข้าก็ดีใจ กินเยอะๆ ได้เลยไม่ต้องเกรงใจ ข้าทำไว้เยอะ อ้าว มีคราบติดอยู่ที่ข้างปากซะแล้ว รอดี๊วนะ"

นิ้วเรียวยื่นมาแตะบริเวณปากของเธอก่อนปาดเอาคราบสีน้ำตาลของซ็อกโกลาเต้ ออกให้ แล้วเขาก็ยกนิ้วชี้ขึ้นเสียนหน้าตาเฉย

แคลร์เห็นแล้วถึงกับอึ้งลืมหายใจไปแวบหนึ่ง ใบหน้าแดงเรื่อขึ้น
มะ...ไม่มีอะไร! ไม่มีอะไร! ไม่มีอะไร! เรื่องแค่นี้เราก็กทำกับ
น้องชายบ่อยๆ นี่นา!

ทลาล็อกยิ้มอย่างอ่อนโยนให้แคลร์ที่กลอกตาไปมา แล้วเขาก็ค่อยๆ ยกมือขึ้นจะแตะดวงหน้าที่แดงนั้น แต่...

"ขออภัย"

"เอ๊ะ"

ทันใดนั้นเขาก็ถูกผลักออกไป ภาพของชุดสีดำถูกแทนที่ด้วยชุดสีเขียวเข้มของอีกคนแทน

อัลเบิร์ตที่คล้ายจะจับหัวทลาล็อกอย่างจริงจังผลักอีกฝ่ายแล้วดึงแคลร์ออกมา จากนั้นก็รีบชิงกล่าวขึ้นว่า "ว่าแต่..." ขึ้นมาเพื่อเป็นการตัดบทเปลี่ยนเรื่องก่อนที่แคลร์จะทันพูดอะไร

"หัวหน้า ข้ารู้สึกสงสัยมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว ท่านมีสีหน้าไม่ค่อยดีเลยนะขอรับ"

"นั่นสิ ข้าก็รู้สึกสงสัยอยู่เหมือนกัน สีหน้าของเจ้าดูเหมือนคนนอนไม่ค่อยพออย่างไงยังงั้นเลย"

"เอ๊ะ"

พอถูกทักเรื่องที่ไม่คาดคิด แคลร์ก็เริ่มกลอกตาไปมาอีกครั้ง ทำไม่จู้จี้ ทั้งสองคนก็พูดจาเหมือนเซซิลขึ้นมาแบบนี้ล่ะ...

เธอนึกขึ้นมาเช่นนั้นก่อนจะชักสีหน้าเพราะคิดอะไรได้

อ้อ จริงสิ 'เขา' ไม่ใช่เซซิลสักหน่อย

เมื่อราวหนึ่งเดือนที่ผ่านมา แคลร์ได้สูญเสียเซซิล น้องชายสุดที่รักของเธอไป

ทว่าพูดให้ถูกก็คือ 'รู้สึกตัวขึ้นมาว่า' ได้สูญเสียไปแล้ว' เพราะอันที่จริงน้องชายของเธอตายจากไปตั้งแต่สามปีก่อน ที่เธอไม่ทัน

รับรู้ถึงความจริงอันแสนสำคัญนั้นมาตลอดเลยก็เป็นเพราะเทพ
จำแลงกายเทศคาทลิโป้กำแปงร่างปลอมตัวเป็นน้องชายของเธอ
เข้ามาในช่องว่างของจิตใจและควบคุมความคิดของเธอไว้นั่นเอง

อาณาจักรอิลมาเรียเล็กแห่งนี้เป็นดินแดนที่มีชื่อในภาษาของ
ชาวอัลทีกันว่า 'ทูร่า' ซึ่งหมายถึงบัลลังก์ของพระเจ้า และเป็นดินแดน
ที่ใช้คัดเลือก 'สุรียัน' อันเป็นตำแหน่งสูงสุดของเหล่าทวยเทพมา
ตั้งแต่โบราณ

ในตอนี่ 'สายเลือดของนักพรตแห่งทูร่า' นักบวชที่ทรงอำนาจ
ที่สุดในทูร่าขาดตอนลง' หรือ 'เกิดการต่อสู้ขึ้นระหว่างพวกมนุษย์
กันเองที่ทูร่าและมีเหตุการณ์นองเลือดจำนวนมหาศาล' อย่างไม่
อย่างหนึ่งเกิดขึ้น เหล่าทวยเทพจะทำลายโลกทิ้งและเริ่ม 'สงคราม
สุรียัน' เพื่อชิงตำแหน่งจากสุรียันองค์ปัจจุบัน เทศคาทลิโป้กำที่
ต้องการตำแหน่งสุรียันจึงแฝงตัวเข้ามาในปราสาทเพื่อชิงเอาชีวิต
ของเชื้อพระวงศ์ซึ่งเป็นนักพรตทูร่าในตอนี่นั่นเอง

คนรสนิยมประหลาดที่มีสีหน้านิ่งเฉยและช่างจิกกัดประชด
ประชัน แต่กระนั้นก็ยังเป็นน้องชายผู้อ่อนโยนและแสนสำคัญเสมอ
มา

เรื่องของเซซิลตัวจริงที่ตายไปแล้วเธอยังจำได้ไม่ลืม เพียงแต่
ความจริงที่ว่าคนที่เธอเชื่อใจและเปิดใจให้มากกว่าใคร ตลอดเวลา
สามปีที่ผ่านมา นี้ แท้จริงแล้วเป็นคนที่คิดจะเอาชีวิตของตัวเองนั้น
ไม่ทำร้ายเธอมากเท่าที่คิดก็ไม่ใช่เพราะใครอื่น แต่เป็นเพราะสองคน
ตรงหน้าเธอนี้เอง

"หรือว่าเจ้าเทศคาทลิโป้กำจะทำอะไรอีก"

ทันทีที่เห็นทาล็อกมีสีหน้าหม่นหมองลง แคลร์ก็รีบร้อง
พลงบอกมือปฏิเสธรไปมาเป็นการใหญ่

"ไม่ใช่ๆ พอดีช่วงนี้การประชุมแกรนเซสไม่ค่อยคืบหน้าเท่าไร
ข้าเลยเหนื่อยสะสมมั่ง"

ที่อิลมาเรียเล็กนั้นมีจักรพรรดิเป็นประมุขสูงสุดก็จริง แต่การ
บริหารอาณาจักรเป็นหน้าที่ของสภาขุนนาง

สภามีทั้งหมดหกหน่วย ได้แก่ หน่วยของครักซ์ หน่วยการทูต
หน่วยเลียง หน่วยบริหาร หน่วยมหาดเล็ก และหน่วยทัพหลวง
ซึ่งถูกจัดตั้งขึ้นโดยตระกูลขุนนางที่มีอำนาจรับผิดชอบหน่วยต่างๆ
หกตระกูลเรียกว่า 'แกรนเซส' จึงเรียกการประชุมสภานี้ว่าการ
ประชุมแกรนเซส

ทว่าเมื่อสองปีก่อนราชินีเข้ามาจัดการคดีของผู้ที่ทำการสวปแข่ง
หล่อนเพิ่มเข้ามา ทำให้สมดุลทางการเมืองเสียไป และด้วยความ
ต้องการของหล่อน แคลร์จึงเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าอัศวินแห่งทัพหลวง
ทำให้มีคนเกินจากหกตระกูลที่ทำหน้าที่หัวหน้าขึ้นมา และได้รับ
เพียงสิทธิ์ในการออกเสียงในสภาเท่านั้น เท่ากับว่าปัจจุบันจำนวน
คนที่เข้าร่วมการประชุมแต่ละครั้งมีเจ็ดคนนั่นเอง

"เมื่อเดือนก่อนก็ว่านายนำดู มันก็ดีหรือที่การใช้อำนาจ
เผด็จการของท่านแม่หายไปแล้ว แต่คราวนี้ก็มีความไม่ลงรอย
ระหว่างพวกแกรนเซสที่กลับมาว่าเจิงแทนนี่สิ เอาเป็นว่าทั้งที่
ประชุมกันตั้งหลายต่อหลายครั้งแล้ว พอจะตัดสินอะไรก็มีคนค้าน
ขึ้นมาตลอด ทำให้เรื่องไม่ไปไหนสักที ให้ตายสิ นี่แค่หัวข้อเดียว
ก็ประชุมกันไปตั้งห้าครั้งแล้วนะ เพราะข้าไม่มีสิทธิ์ในการควบคุม
การตัดสินหัวข้ออะไรก็เลยเป็นชะแบบนี่แหละ"

ระหว่างที่พูดไปแคลร์ก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาเรื่อยๆ เธอปน
พิมพ์ว่ามันช่างไร้สาระสิ้นดีก่อนจะเอ่ยเสริมขึ้นมาอีก

"ในการประชุมแกรนเซสนะ การเห็นความเห็นของแกรนมิเลีย

ดูจะกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว แต่มันถึงจะไม่มีคำสั่งให้ทำอะไร อย่างไรเหตุผลจากรับสั่งของท่านแม่ แต่แกรนมิเลียก็มักจะถูกโยนปัญหาต่างๆ หลากอย่างมาให้อยู่เรื่อยเลย"

แน่นอนว่าเหล่าแกรนเซสไม่เหมือนเอลวิลลา พวกเขาเป็นหัวหน้าหน่วยแต่ละหน่วยซึ่งมีตำแหน่งเดียวกับแคลร์ トラบไตท์ ทั้งหมดไม่เข้ามารวมในคราวเดียว แคลร์ก็ยังพอรับมือได้บ้าง เพราะเธอได้ทำการผูกสัมพันธ์ไมตรีกับเจ้าของเขตที่เป็นแหล่งรายได้ในแต่ละเมืองหรือแม่ทัพของหน่วยทหารที่คอยปกป้องเมืองของพวกเขา แกรนเซส เธอจึงสามารถใช้เส้นสายเล็กๆ น้อยๆ กดดันให้ข้ามพ้นปัญหามาได้จนทุกวันนี้

"อันที่จริงในการตัดสินใจหัวข้อสำคัญก็มีกฎที่ว่า 'หากห้าในหกของแกรนเซสเห็นด้วยก็ให้ถือว่าอนุมัติ' แต่พอมีปัญหาอะไรที่ก็เอะอะใช้วิธีโหวตเสียงข้างมากกันอย่างมั่งง่ายอยู่เรื่อย ข้ากลุ้มใจจะแย่อยู่แล้ว ยิ่งมาคิดว่าถ้าเข้าไม่ได้เป็นหัวหน้าอัศวินแล้ว..."

ระหว่างนี้เธออยากจะทำจัดการระบบการประทุมให้เป็นเรื่องเป็นราวมากกว่านี้ให้ได้ แต่ไม่มีโอกาสให้เห็นเอาเสียเลย

อยากจะมีอะไรมากระตุ้นให้แกรนเซสรู้สึกตัวกันว่า 'เป็นอย่างไรต่อไปไม่ได้' จัง ถ้าเข้าไปปฏิบัติเปลี่ยนแปลงทั้งที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น มีหวังเราคงโดนทุกคนพร้อมใจกันคัดค้านแน่

"ถ้าท่านไม่ได้เป็นหัวหน้าอัศวินแล้วหรือขอรับ?"

ก่อนจะเข้าสู่วงค์ความคิด แคลร์ถูกน้ำเสียงฉงนจากอัลเบิร์ตเรียกให้กลับสู่โลกความจริง เธอจึงเงยหน้าขึ้นมอง

"ทำไมท่านถึงกล่าวเช่นนั้นขึ้นมากะทันหันขอรับ"

"เอ๊ะ? ก็ไม่ได้กะทันหันอะไรนะ เดิมทีที่คนอย่างข้ามาเป็นหัวหน้าอัศวินนั้นก็เหมือนจะเป็นแค่การตกกระไดพลอยโจนเท่านั้น"

เอง หลังจากนั้นสักวันข้าก็คงจะ..."

"หลังจากนี้สักวัน? ข้าฟังดูแล้วไม่รู้สิว่าจะเป็นการกล่าวใน
แก่นั้นเท่าไร หัวหน้า ความจริงแล้วท่านมีฐานะอะไรจะคุยกับข้าจึง
ได้มาที่นี่ใช่ไหมขอรับ"

เมื่อถูกจ้องด้วยดวงตาคมกริบดุจเสือดาว แคลร์ก็ได้แต่ชะงัก
แล้วลองหันไปมองทลาล็อกเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่เขากลับเอ่ย
ว่า "งั้นหรือ" เข้าคู่กับอีกฝ่ายเป็นอย่างดีเสียอย่างนั้น

ช่วยไม่ได้นะ

"มันก็ออกจะเป็นเรื่องกะทันหันสักหน่อย... แต่อีกห้าวัน
หลังจากนี้จะมีงานแต่งงานที่จัดขึ้นโดยดยุกทอเรสที่ตำหนักรับรอง
อาคันตุกะในปราสาท ข้าเลยสงสัยว่าอัลเบิร์ตจะช่วยไปกับข้าใน
ฐานะรองหัวหน้าได้หรือเปล่า"

"งานแต่งงาน?"

เพราะคำพูดที่แคลร์ค่อยๆ ตัดใจเอ่ยออกมาออกจะผิดคาดไป
มาก อัลเบิร์ตจึงอยู่ในสภาพนิ่งอึ้งไป และคนที่ตามเรื่องราวไม่ทัน
ก็ยังมีทลาล็อกที่ไม่ค่อยรู้เรื่องการเมืองของอิดมาเรียเล็กดีเท่าไรอีก
คนเช่นกัน

"ดยุกทอเรสนี่ใครรี"

"เป็นหนึ่งในแกรนเซสที่เป็นผู้บัญชาการสูงสุดของหน่วย
องครักษ์คนปัจจุบันนะ เจ้ารู้จักหน่วยองครักษ์รีเปล่า จริงๆ ก็เป็น
ทหารที่ทำงานคุ้มกันราชวงศ์ละนะ แต่ก็มีส่วนอื่นนอกเหนือจากนั้น
อีกเยอะเลย อย่างสอบสวนคดีความ แล้วก็รักษาความสงบเรียบร้อย
ของอาณาจักร เขาเป็นคนที่ใหญ่ที่สุดของหน่วย ก่อนหน้านี้เขา
ประกาศว่าจะเรียกกฎบุญธรรมที่เป็นทายาทจากอาณาจักรใหญ่มา
รับช่วงหัวหน้าตระกูล ให้สืบทอดตำแหน่งผู้บัญชาการสูงสุด แล้ว

เขาก็จะเกษียณไป เพราะฉะนั้นก็น่าจะเป็นงานเปิดตัวเจ้าบ้านคนใหม่"

สำหรับอัลเบิร์ตที่มีสายขาวของตัวเองแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะตามเรื่องนี้ได้ทันอยู่ แต่เขายังไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงเอ่ยปากชวนเขา

แน่นอน ขุนนางชั้นสูงเองก็เกลียดชาวอัลท์กันและพวกลูกครึ่งเสียอย่างกับอะไร เห็นได้จากช่วงสองปีที่ผ่านมาที่เอลวิลลาผู้รังเกียจชาวอัลท์ก็กั้นอันดับต้นๆ ถืออำนาจสิทธิ์ขาดอยู่ อัลเบิร์ตยังไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าทำทองพระโรงเลยสักครั้ง และเขาก็ไม่อยากจะพาตัวเองไปตกเป็นเป้าสายตาแห่งความเกลียดชังเปล่าๆ ด้วย

"ข้าเคยเรียนมาว่างานพิธีการหรืองานฉลองแบบนี้มีธรรมเนียมว่าหัวหน้าอัศวินกับรองหัวหน้าจากแกรนมิลเซียต้องร่วมงานด้วยกัน แต่ไม่ได้เป็นข้อบังคับอะไร ถ้าเจ้าไม่ชอบจะไม่ไปร่วมงานก็ได้นะ"

"เคลเอนเซีย เจ้ายังมีเรื่องปิดบังอะไรอยู่อีกละสิ"

"นั่นสิขอรับ ฟังแล้วเรื่องนี้ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับที่ท่านเอ่ยออกมาว่า 'ถ้าไม่ได้เป็นหัวหน้าอัศวิน' เลยนะขอรับ"

ทำไมถึงเข้าหากันดีเฉพาะเวลาแบบนี้

"เรื่องนั้น..."

แคลร์ทำท่าจะกลบเกลื่อน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ แม้เธอจะคิดว่าการบอกความจริงไปอาจจะสร้างปัญหาขึ้นมา แต่การมีเรื่องปิดบังลูกน้องที่ตัวเองไว้นั้นเชื่อใจก็ทำให้เธอรู้สึกผิด ดังนั้นเธอจึงเริ่มจากการอธิบายเกริ่นนำก่อน

"ตดยุกทอเรสคนใหม่ชื่อท่านลูซิโอ เป็นคนที่จะมาเป็นคู่หูมันของข้าด้วย"

ทันทีที่แคลร์เอ่ยคำนั้น บรรยากาศในห้องก็ราวกับจะ

เย็นยะเยียบขึ้นมา

"ถ้าเรื่องระหว่างข้ากับท่านลูซิโอดตกลงกันได้อย่างเป็นทางการ ข้าคงต้องแต่งงานเข้าตระกูลทอเรส พอถึงเวลานั้นข้าคงต้องลงจากตำแหน่งหัวหน้าอัศวินด้วย ข้าก็เลย... ทั้งสองคนเป็นอะไรหรือ"

บรรยากาศโดยรอบเคร่งเครียดจนขยับตัวเพียงนิดเดียวก็เหมือนจะรู้สึกสับสนขึ้นมา

ทำยังไงดี นี่เราผลอพุดอะไรแปลกๆ ออกไปหรือ!

"อัลเบิร์ต เจ้าฟิงอยู่ริเปล่า"

"ทราบแล้วขอรับหัวหน้า เตรียมพร้อมเคลื่อนพลจากหมู่หนึ่ง ไปยังหมู่สามเรียบร้อยแล้วขอรับ"

"ฟิงชี้ท่าไหนถึงออกมาเป็นแบบนี้ไปได้!"

ไม่ไหว สติหลุดไปแล้ว

"ตั้งสติดีๆ หนอยสิอัลเบิร์ต ข้าไม่เคยได้ยินว่าซาโคคาทำให้เมมาได้ด้วยหรอกนะ!"

"เออ...ที่ว่าทอเรสหรือลูซิโอดอะไรนั่นนะ เคลเอนเซีย เขาเป็นคนรักของเจ้าหรือ"

ที่ด้านหลังของแคลร์ซึ่งกำลังจับไหล่อัลเบิร์ตเข่าอยู่นั้นมีเสียงทุ่มต่ากว่าปกติของทาลลือกแว่วตามมา

"เดี๋ยว...ทาลลือก ใกล้เคียงไปแล้ว! ก็...เปล่าหรือก ข้ายังไม่เคยเจอเขาเลย ก็เขาเป็นเจ้าชายลำดับสามของอาณาจักรใหญ่ที่เพิ่งเดินทางมาถึงที่นี่เมื่อไม่นานมานี้เองนี่นา"

"เจ้าจะแต่งงานกับคนที่ไม่เคยเห็นกระทั่งหน้าตามาก่อนเลยงั้นหรือ"

"ก็ใช่ล่ะสิ"

เมื่อทาลลือกถามเสียงขุ่น แคลร์ก็เพียงแต่ตอบกลับไปอย่าง

งุนงง

นี่เราพูดอะไรประหลาดหรือ

ความจริงแล้วมันเป็นเรื่องที่แคลร์เตรียมใจเอาไว้แล้วตั้งแต่สมัยยังเด็ก

เชื้อสายของราชวงศ์อิลมาเรียจะมีนัยน์ตาสีม่วงเข้มสืบทอดต่อกันมา แต่สีตานี้มักจะเกิดกับฝ่ายชายเท่านั้น ซึ่งนั่นทำให้ในยามที่ราชวงศ์ไร์ซึ่งบุตรชายหรือเชื้อสายขาดตอนไปด้วยเหตุผลบางประการ ต่างฝ่ายก็จำเป็นต้องจับคู่เจ้าชายกับเจ้าหญิงเพื่อเป็นการรับประกันว่าจะได้ทายาทที่มีดวงตาสีม่วงเข้ม ซึ่งที่อิลมาเรียเล็กที่บริหารบ้านเมืองโดยกลุ่มขุนนางเป็นหลักนั้น เจ้าชายมักจะถูก 'นำเข้า' มาในฐานะบุตรบุญธรรมของแกรนเซสตระกูลใดตระกูลหนึ่ง หากเด็กที่เกิดได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ ตระกูลนั้นก็จะเป็นราชวงศ์และได้รับอำนาจมากขึ้น

"เมื่อสักสองเดือนก่อนเฟลิเบ้หายสาบสูญไปไข่ม้อยละ ดยุกทอเรสจึงหวังจะแข่งหน้าห้าตระกูลที่เหลือโดยการแอบติดต่อกับอาณาจักรใหญ่ ตอนที่รับรองได้แล้วว่าเฟลิเบ้ปลอดภัยดี เรื่องก็เดินไปมากแล้วจนยกเลิกกลางคันไม่ได้ เขาเลยต้องยอมยกตำแหน่งผู้บัญชาการสูงสุดให้ไปก่อน ท่านพอบอกเข้ามาอย่างไร"

เมื่อเจ้าชายรัชทายาทยังอยู่ดี ก็ไม่มีความจำเป็นใดจะต้องยกแคลร์ซึ่งเป็นลูกสนมให้แต่งงานกับเจ้าชายของตระกูลใหญ่ แต่ถึงอย่างนั้นหากจะล้มเลิกการหมั้นหมายเอากลางคันก็อาจจะกลายเป็นปัญหาระหว่างอาณาจักรไปได้ อิลมาเรียเล็กจึงต้องยอมใช้กลยุทธ์ทุกซ์กายเข้าประนีประนอม ให้แคลร์แต่งเข้าตระกูลขุนนางนั่นเอง

ลูซิโอผู้จำต้องเดินทางมายังดินแดนไกลปืนเที่ยงซึ่งมีสมญาว่า 'ดินแดนทองคำ' อย่างเสียเปล่า นั้นเป็นคนที่มีหน้าตาหล่อเหลา แต่

ท่าทางค่อนข้างสงบเสงี่ยม ดูจะเป็นชายหนุ่มธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษ แต่ถ้ามองในแง่ที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่ การที่เขาดูเป็นคนมีนิสัยเรียบร้อยก็นับเป็นโชคดี

พอเห็นแคลร์บอกเล่าเรื่องราวคล้ายกับกำลังพูดถึงเรื่องของคนอื่น ชายหนุ่มทั้งสองคนก็ได้แต่จ้องเธอกลับอย่างอึ้งงัน

ไม่เห็นต้องทำหน้าที่แบบนั้นกันเลยนี่นา...

เมื่อก่อนแคลร์ก็เคยได้ฟังเรื่องราวความรักหวานอมเปรี้ยวจากพวกสาวใช้มาบ้างและฝันถึงการแต่งงานกับคนที่รักบ้างเหมือนกัน แต่มันก็เป็นเพียงความฝัน เมื่อเกิดมาเป็นเจ้าหญิงแล้ว เธอไม่คิดว่าจะสามารถแต่งงานได้อย่างตามใจตัวเองไม่ว่าจะยังงี้ก็ตาม ความรักที่รู้อยู่แก่ใจดีแต่แรกแล้วว่าไม่มีทางสมหวังก็สู้ไม่มีมันเสียเลยจะดีกว่า เธอจึงใช้ชีวิตอย่างจงใจรักษาระยะห่างกับคนอื่นมาตลอด

"เจ้าไม่ธรรมดาบ้างรี"

ได้ยินคำที่ไม่คาดคิดแคลร์ก็สะดุ้งน้อยๆ

"เรื่องสำคัญแบบนั้นก็ไม้อาจจะตัดสินใจด้วยตัวเองได้ เจ้าไม่ธรรมดาบ้างรี แถมยังถูกให้เลิกทำงานที่อุตสาหกรรมที่ปรับตัวจนคุ้นชินได้แบบนี้อีก ความรู้สึกของเจ้าล่ะจะเป็นยังไง"

ดวงตาที่อยู่ใกล้จนเห็นประกายชัดมีสีคล้ายกับสีแดงเข้มซึ่งเป็นสีเดิมของเขา

"ก็มันเป็นหน้าที่ของคนที่เกิดมาในราชวงศ์นี่นา มันเป็นเรื่องที่เข้าเข้าใจดีมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วล่ะ เพราะฉะนั้นข้าจึงไม่..."

แคลร์ก้มหน้าลงเพราะไม่อาจทนมองตาของทลาลือคต่อไป

ใช่แล้ว ทั้งที่เป็นเรื่องที่เขาคิดว่าไม่มีอะไรมาตลอดแท้ๆ แต่เธอกลับรู้สึกกังวลขึ้นมาในฉบับพลัน

"ใช่ว่าข้าไม่รู้สึกลัวหรือกนะ เพียงแต่การหันหน้าหนีจากความจริงก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาซะมัยยะ"

ใช่แล้ว ไม่ใช่ไรหรือก ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นคนยังไง แต่เราเป็นภรรยาที่ดี เป็นแม่ที่ฉลาด มันก็จะเป็นสะพานทอดต่อไปยังอาณาจักรใหญ่ได้ เราตั้งใจอย่างนั้นตั้งแต่แรกแล้วนี่นา

ช่วงทำยนั้นราวกับเป็นคำพูดที่ออกจะเป็นการย้ำเตือนตัวเองไปครั้งหนึ่ง

งานเดินรำนั้นจะว่าไปแล้วก็เป็นสถานที่ดูตัวของลูซิโอกับแคลร์ด้วย ทำไมเธอไม่รู้สึกละอายใจกันนะ

โธ้ย ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นสักหน่อย! เรื่องคู่นั้นอะไรนี่ไม่เกี่ยวกับเลยกับเรื่องที่เราจะต้องพูด

พอพยายามสงบสติและความคิดมากมายในหัว แคลร์ก็เอ่ยขึ้น

"ที่ข้าอยากจะทำบอกล่ะนะ..."

แต่เธอยังไม่ทันเอ่ยจบ อัลเบิร์ตที่คล้ายกับจะหมดสติไปแล้วตั้งแต่เมื่อครู่ก็พูดขึ้นมาเสียก่อน

"ข้าจะร่วมงานขอรับ"

"หา?"

เนื่องจากมันกะทันหันเกินไป แคลร์จึงได้แต่กะพริบตาอย่างงงวยเพราะตามไม่ทัน

"ข้าบอกว่าจะร่วมงานเดินร่ำด้วยขอรับ กรุณาออกรายละเอียดให้ข้าทราบได้มัย"

"เอ๋!? จะดีหรือ"

การได้รับคำตอบรับก่อนจะพูดเข้าเรื่องทำเอาแคลร์ร้องถามเสียงหลง

อัลเบิร์ตเพียงมองเธอกลับมาหนึ่งก่อนทอดสายตาลงไปเบื้องล่าง

30 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

"อันที่จริงข้าก็ไม่อยากไปให้เหล่าขุนนางเหยียดหยามหรือก
ขอรับ" เขาถอนหายใจน้อยๆ "แต่ก่อนที่ท่านจะมาเป็นห่วงข้า ท่าน
ลองไปส่องกระจกดูสีหน้าของตัวเองดูสักหนเถอะขอรับ"

"เอ๊ะ?"

แต่ก่อนที่แคลร์จะได้ถามว่า 'อัลเบิร์ต? หมายความว่ายังไง'
เขาก็ชิงหลบสายตาไปก่อน

ห้าวันต่อมา งานเลี้ยงเปิดตัวดยุกทอเรสคนใหม่นั้นไม่เพียง
จะจัดขึ้นที่โถงใหญ่ในตำหนักรับรองอาคันตุกะ แต่ยังมีพื้นที่ออก
ไปยังสวนด้านหน้า สวนด้านใน และห้องที่เรียงกันยาวทั้งแถบ
อย่างอลังการ

แม้จะผ่านเวลาพระอาทิตย์ตกดินไปเนิ่นนานแล้ว ทว่าในโถง
ใหญ่ยังสว่างไสวราวกับเวลากลางวันด้วยไฟจากเทียนเลิศหรูจำนวน
มาก งานขนาดใหญ่สีเงินเสิร์ฟอาหารไว้พูน ทั้งอาหารคาวหวาน
ที่ปรุงแต่งอย่างดีโดยฝีมือหัวหน้าพ่อครัวของปราสาท ไล่ไปถึงผลไม้
หน้าตาไม่คุ้นที่มีเปลือกเงาวับล่อแสงไฟราวกับอัญมณี ผู้คนมากมาย
แต่งองค์ทรงเครื่องกันอย่างดีรายล้อมโต๊ะพลางพูดคุยหัวร่อตอกระซิก
กันไปทั่ว

ไม่คุ้นกับชุดออกงานเลยแฮะ...

อัลเบิร์ตคลายปมเนกไทออกก่อนจะถอนหายใจน้อยๆ แล้วพิง
ตัวกับผนังที่อยู่ใกล้ทางเข้า

เหล่าคุณหญิงคุณนายในชุดยาวพลิ้วและเครื่องประดับทองเงิน
กับเพชรงามที่เดินผ่านไปต่างหันมามองดูเขาแล้วกระซิบกระซาบกัน
นั่นช่างดูราวกับกลุ่มบั๊กษาสวรรค์ขึ้นเป็นพวงสวย บินล้อยกอกัน
ในป่าที่ก็ไม่ใช่ป่า

"อู๋ตาย นี่แน่ะ นั่นใช่พวกนอกรีตรึเปล่า"

"ตายตาย จริงด้วย ทำไมคนชั้นต่ำแบบนั้นถึงมาอยู่ที่ปราสาท
ได้กันล่ะ อ้อ สงสัยจะเป็นคนที่ลือกันว่าเป็นคนโปรดของเจ้าหญิง
คนนั้นมั้ง โฮะๆ"

ขอแก่ เป็นกลุ่มปัญญาสวรรค์ที่พุดจาเสียดสีจิกกัดได้ด้วยอีก
ต่างหาก

เหนือขึ้นไปบนเสาอาคารหรรษาที่ถูกประดับประดา มีภาพวาด
บนเพดาน ทำนองเพลงไพเราะเสนาะหูบรรเลงคลอไปกับบรรยากาศ
โดยนักดนตรีชั้นยอดที่อุทิศสำหรับเชิญมาจากอาณาจักรใหญ่โดยเฉพาะ
ทั้งหมดนั้นช่วยขับให้ทุกอย่างดูราวกับความฝัน ที่กลางโถงมีชายหญิง
หลายคนหันหน้าจับคู่กันเต้นรำอย่างปล่อยกกายให้ลอยล่องไปกับ
ทำนองเพลง

กลิ่นอาหารและกลิ่นน้ำหอมจุนปะปนเข้าด้วยกันชวนคลืนได้
เป็นเรื่องที่อัลเบิร์ตรู้อยู่แ่ใจดี ยิ่งไงเสียเขาก็เป็นเพียงกาในฝูงหงส์
แม้จะอยู่ในสถานที่หรูหราอลังการเพียงนี้แต่เขาก็ไม่รู้สึกตื่นเต้นดีใจ
ไปกับมัน

หัวหน้าอยู่ที่ไหนกันนะ

อัลเบิร์ตยืนคอยอยู่ตรงที่แคลร์บอกไว้แล้วสอดสายสายตาไป
ทั่ว ความจริงแล้วตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามาในสถานที่จัดงาน เขาก็มาที่นี้
ก่อนอื่นใด และเมื่อมาถึงแล้วก็ไม่ขยับไปไหนแม้แต่ก้าวเดียว

ถึงจะเป็นเขาที่รู้เรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้กับปีศาจดีที่สุด แต่เมื่อ
มาอยู่ในสถานที่แบบนี้ เขาก็ราวกับคนบ้านนอกเข้ากรุง เพราะ
เป็นห่วงแคลร์ที่มีท่าทางกังวลมาก เขาจึงยอมตกปากรับคำมา
ร่วมงาน แต่ไม่ทันไรเขาก็รู้สึกเสียใจที่ตัวเองตัดสินใจเช่นนั้นเสียแล้ว

"ขอโทษที่ให้รอนะ! พอดีข้าโดนหลายคนทักระหว่างมากก็เลย

เข้าไปหน่อย"

เมื่อได้ยินเสียงคันทูแว่วมาพร้อมกับที่แขนเสื้อถูกดึงรั้งเล็กน้อย อัลเบิร์ตก็หันไปมอง

"!"

แคลร์ไม่ได้อยู่ในชุดทหารเหมือนอย่างปกติ แต่สวมชุด กระโปรงหรูหราสีกุหลาบ ระบายบางหลายชั้นซ้อนกันดูสวยงาม ที่ ชายผ้าซึ่งมีลูกไม้ปักอย่างประณีตมีลายดอกเดซี่สีขาวบ้างแดงบ้าง เป็นแห่งๆ ผสมสีน้ำผึ้งสวยและคอบางระหงประดับสร้อยไข่มุกเม็ด เล็กละเอียดแซมด้วยดอกเดซี่รับกับลายชุด ด้วยรูปร่างผอมเพรียว และผิวที่ขาวเนียน ทำให้เธอดูน่ารักราวกับตุ๊กตาที่สั่งทำขึ้นมาเป็น พิเศษเลยทีเดียว

ถ้าเป็นเด็กสาวผู้ดีที่แต่งองค์ทรงเครื่องอย่างดี เขายืนอยู่ตรง นี้เห็นผ่านตาไปหลายคนแล้ว แต่แค่ถูกมือบางแตะเข้าเบาๆ เขาก็รู้สึกราวกับว่าภาพตรงหน้าแตกออกเป็นเสี้ยวแล้วหายวับไปจน เหลือขยับตัวออกห่างจากผนังที่พึ่งอยู่

"ข้าไม่เห็นเจ้าในชุดออกงานชะนายนเลย ดูดีจริงๆ ข้าละ อิจฉาจัง"

แคลร์ยิ้มให้ด้วยท่าที่โล่งใจขึ้น อัลเบิร์ตเห็นดังนั้นก็ได้แต่หลบ สายตาไปอย่างรู้สึกกระอักกระอ่วน

"ถึงจะยอไปข้าก็ไม่มีอะไรให้หรอกขอรับหัวหน้า"

"โธ่ ข้าไม่ได้ยอสักหน่อย! เอาเป็นว่าที่ข้าขอให้เจ้าอุตสาห์มา ที่นี้ก็เพราะมีเหตุผลบางอย่าง คือว่าข้าจะ..."

"เจ้าหญิง สายัณห์สวัสดิ์พะยะคะ"

เสียงแหบแห้งของชายคนหนึ่งแทรกขึ้นมาขณะที่แคลร์กำลัง จะพูดต่อ เบื้องหน้าแคลร์และอัลเบิร์ตที่หันไปทางต้นเสียงพร้อมกัน

ปรากฏชายแก่วัยเกษียณยืนอยู่ เขาอยู่ในชุดออกงานหรูหรา ผมสีขาวยาวที่บางลงไปมากแล้วถูกเสยไปด้านหลังเรียบแปด

"อู๋ย สวัสดิ์คะ ดยุกทอเรส ต้องขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ"

ฉับพลันรอยยิ้มของแคลร์ก็เปลี่ยนไปราวกับมีเวทมนตร์ จากรอยยิ้มเป็นกันเองที่มักจะเผยให้เห็นในกลุ่มพวกพ้องกลายเป็นหน้ากากที่ไม่ยอมเผยช่องว่างในใจให้เห็น อัลเบิร์ตได้แต่มองภาพนั้นเงียบๆ อย่างรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย

"รู้สึกว่าจะจะเป็นครั้งแรกที่ข้าจะได้แนะนำให้ท่านรู้จักอย่างเป็นทางการ นี่คือรองหัวหน้าของข้า..."

"เจ้าหญิง"

ดยุกทอเรสขัดแคลร์ที่กำลังจะแนะนำอัลเบิร์ตให้รู้จัก ท่าทางไม่เห็นอัลเบิร์ตที่กำลังจะโค้งตัวทักทายอยู่ในสายตาเลย

"ไม่ทราบที่เจ้าหญิงได้พบลูกชายของกระหม่อมแล้วหรือยังพะยะคะ"

"หัวหน้ากองร้อยอัลเบิร์ต คลาทรว่า หวังว่าพวกท่านจะได้ทำความคุ้นเคยกันได้...และยังคะ ยังไม่ได้พบเลย"

หลังจากรันพูดสิ่งที่ค้างเอาไว้จนจบและเว้นช่วงสักครู่ แคลร์ก็ตอบคำถามกลับไป

"ไม่ได้การ ไม่ได้การ" ดยุกทอเรสเอ่ยพร้อมกับกระแอมออกมาราวกับบังใจ "นี่กระหม่อมจะรีบเรียกเขาให้มาพบแล้วกัน เพราะยังไงเขาก็เป็น..."

"ท่านพ่อ นั่นนะหรือว่าที่เจ้าสาวของข้า?"

เสียงนั้นดังมาจากทางด้านหลัง เป็นเสียงทุ้มต่ำแต่กังวานใส คำพูดที่ใช้แม้จะฟังดูไม่ค่อยเข้ากับสถานที่เท่าไรแต่ก็ฟังไม่ขัดหูเลย

"ท่านลูซิโอ ถึงท่านจะเป็นเชื้อพระวงศ์ของอาณาจักรใหญ่

34 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

จนถึงเมื่อไม่กี่วันก่อนก็เถอะ มันจะเสียมารยาท..."

"โอ้ อย่าเอาแต่มากพิธีไปหน่อยเลย ท่านพ่อ สำหรับท่านเองนี่คือคนที่จะมาเป็นลูกสาวของท่านเหมือนกันนะ ขออภัย ข้าได้ยินมาเหมือนกันว่าเจ้าหญิงรับตำแหน่งหัวหน้าอัศวินด้วยไข่ม้อย ข้าไม่รังเกียจเด็กสาวที่มีความกล้าหาญหรอกนะ แล้วช่างๆ กันนั่นคือท่านรองหัวหน้ารีเปล่า"

อัลเบิร์ตที่ถูกทักราวกับไม่มีอะไรรู้สึกได้ถึงบารมีและท่าทีน่าเกรงขามของอีกฝ่ายก่อนจะหันมองหน้าด้วยซ้ำ ความฉลาดเฉลียวและความมั่นใจแผ่ออกมาทั่วร่างของเขา

"สายันท์สวัสดี เจ้าหญิงและท่านรองหัวหน้า เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบ"

เขามีผิวขาวอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวอิลมาเรียแท้และนัยน์ตาสีม่วงเข้มของเชื้อพระวงศ์ เส้นผมนั้นเป็นสีแดงสว่างเสียจนยากจะเรียกได้ว่าเป็นสีทอง

"ข้าคือลูซิโอ ตอนนี้อยู่ที่ไหนในราชวงศ์แล้วเลยต้องใช้นามสกุลว่าทอเรสสินะ เจ้าหญิงเคลเอนเซีย"

ลูซิโอ ดยุกทอเรสคนใหม่เผยแพร่ยืมบโนใบหน้าหล่อเหลาได้รูปเขาคุกเข่าลงแล้วคว่ำหลังมือของแคลร์มาจุมพิตเบาๆ ตรงหน้าอัลเบิร์ตที่นั่งอึ้งราวกับถูกกดดัน

แม้ความจริงแล้วจะไม่แสดงออกมาให้เห็น แต่ขณะกำลังพูดคุยกับดยุกทอเรสคนเก่านั้น อารมณ์ของแคลร์ก็บูดลงมาก

กล้าเมินอัลเบิร์ตอย่างโจ่งแจ้งน่าเกลียดได้ยังไงกัน

ถึงใบหน้าจะยังคงคลี่ยิ้มได้อย่างไร้ที่ติ แต่ในใจเธอจินตนาการว่ากำลังถอนผมสีขาวยุติเมก็เหลืออยู่น้อยแล้วของชายวัยเกษียณผู้

เป็นว่าที่พ่อตาตรงหน้าออกทีละเส้นๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ของตัวเอง แต่ดยุกทอเรสคนเก่าที่ทำท่าภูมิใจพร้อมกับเอ่ยว่า "แห่มๆ พอลอยู่ด้วยกันแล้วช่างดูสมกันราวกับกิ่งทองใบหยกเสียจริง!" นั่นก็หาได้รู้สึกตัวว่าตนกำลังสิ้นแล้วซึ่งความสง่าในจินตนาการภายในหัวของ แคลร์

แต่จะว่าไปแล้ว...

แคลร์ค่อยๆ เบนสายตาไปมอง 'สามีในอนาคต' ที่อยู่ตรงหน้า แม้ใบหน้าของเขาจะดูดี แต่ด้วยบุคลิกที่ได้ผสมสีแดงจัดช่วยส่ง ทำให้เธอรู้สึกถึงความดิบเถื่อนของสุนัขป่าเสียยิ่งกว่าบาร์มีของคนในราชวงศ์ มุมปากของเขาเหยียดขึ้นน้อยๆ ก็ดูราวกับกำลังแสบเยิ้ม

ได้ยินว่าเป็นคนนิ่งๆ ค่อนข้างสงบเสถียรนี่นา แต่ดูแล้วไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นเลย

พอไล่สายตามองตามลูซิโอที่ลุกขึ้นยืนตรง เธอก็พบว่าดวงตาสีม่วงเข้มอยู่ในระดับที่สูงกว่าที่เธอคาดคิดไว้

สูงกว่าอัลเบิร์ตนิดหน่อยรีเปล่านะ ไม่สิ น่าจะสูงพอๆ กับทาลลือกเลยมั้ง

นึกขึ้นมาแล้วแคลร์ก็พลอสะดุ้ง ลูซิโอเห็นดังนั้นจึงถามว่า "เป็นอะไรไปเธอ"

"เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร ช่างต่างหากที่เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบท่าน ท่านอุทิศสำหรับเดินทางจากอาณาจักรใหญ่มาอย่างที่ไกลเป็นที่ยิ่ง เช่นนี้ ข้าขอต้อนรับท่านในฐานะคนของราชวงศ์โอลิมาเรียเล็ก ยินดีต้อนรับค่ะ ดยุกลูซิโอ"

"นายยินดีเหลือเกินที่ข้าได้รับการต้อนรับจากสาวสวยเช่นนี้ ยิ่งพอลคิดว่าท่านเป็นคนที่จะมาเป็นเจ้าของในอนาคตของข้าก็ยิ่งนายยินดี อ้อ เรียกข้าว่าลูซิโอเฉยๆ ก็ได้ อีกไม่นานท่านก็ต้องเรียก

36 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

แบบนั้นอยู่แล้ว เรียกไว้ซะตั้งแต่ตอนนั้นก็คงจะไม่เป็นอะไรมั้ง"

"แหม ปากหวานจริงนะคะ"

ขณะยิ้มกว้างตอบรับอย่างงดงาม แคลร์รู้สึกอยากจะหนีไปให้ไกลขึ้นมา 'เจ้าสาวในอนาคต' คำคำนั้นเสียดแทงเข้าไปในอกของเธอ

ทำไมกัน ทั้งที่ยังเคยจนถึงเมื่อไม่กี่

เธอกำมือแน่นไว้ด้านหลังเพื่อไม่ให้ถูกรู้ทัน ก่อนขยับปากพูดคุยต่อราวกับไม่มีอะไร

"สภาพความเป็นอยู่ทางนี้เป็นยังไงบ้างคะ"

"นั่นสินะ ข้าคงต้องรีบปรับตัวเพื่อจะได้ทำตัวให้คู่ควรกับท่าน ข้าได้ยืมมานานแล้วว่าอิลมาเรียเล็กเป็นดินแดนงดงามที่รายล้อมไปด้วยภูเขาสูงและทะเลคลื่น ได้มาเห็นดินแดนทองคำในตำนานกับตาตัวเองแบบนี้ ข้ารู้สึกดีใจมากๆ เลย"

เขายิ้มแล้วค่อยๆ ขยับปากเข้ามาใกล้หูของแคลร์

"ที่แรกข้าได้ยินว่าที่นี่เป็นดินแดนทองคำก็นึกสงสัยอยู่ว่าจะมีสมบัติแบบไหน"

ลูซิโอใช้นิ้วแตะผมของเธอด้วยท่าที่เป็นธรรมชาติ ผมสีน้ำผึ้งถูกเกี่ยวไว้กลุ่มหนึ่ง นิ้วเย็นสัมผัสพวงแกมจนทำให้เธอขนลุกขึ้นมา

"ไม่นึกเลยว่าข้าจะได้มาเห็นทองคำสุดพิเศษใกล้ๆ แบบนี้ กรุณาเดินรำกับข้าสักเพลงได้มั๊ยเจ้าหญิง"

"เอ่อ ขอคุณ" การกระทำอย่างกะทันหันของอีกฝ่ายทำให้แคลร์เผลอปล่อยคำพูดตามปกติออกไป แต่แล้วเธอก็รีบตั้งสติขึ้นมา "ด้วยความยินดีค่ะ ท่านลูซิโอ"

ณ กลางโถง ชุดสีกุหลาบและผมสีน้ำผึ้งพลิ้วไสวไปตาม

แรงแหมุน ที่ข้างๆ นั้นมีชายผมแดงประคองมือเคียงกัน
 ทั้งที่พอเป็นเรื่องการต่อสู้ก็จะได้เรื่องราวกับว่ายิ่งสอนมาก
 เท่าไร ยิ่งเจ้าตัวมุ่มมันพยายามฝึกเท่าไรก็ยิ่งทำให้เกิดผลลัพธ์
 ตรงข้ามแท้ๆ คงต้องเรียกว่าสมเป็นคนจากราชวงศ์กระมัง แคลร์
 ในตอนนี้กำลังเดินรำได้อย่างงามสง่านัก

แต่ถึงอย่างนั้นหากมองดูดีๆ แล้วยังอาจจะพอเห็นว่ามิจังหะ
 ที่เธอก้าวพลาดไป ซึ่งก็ได้คุณเดินช่วยประคองประคองไว้ ภาพของ
 ทั้งสองจึงงดงามราวกับถูกเนรมิตขึ้นจนทำให้ทอดถอนใจออกมา

เจ้าสาวในอนาคต...เธอ

อัลเบิร์ตตัดสินใจเบือนหน้าหนีไม่มองคนสองคนที่กำลังเดินรำ
 อยู่

มันเป็นเรื่องที่น่ายินดี มองยังไงก็ดูเป็นคู่สามีภรรยาที่
 เหมาะสมกันมาก

ถ้านี้จะทำให้หัวหน้าไม่ต้องทรมานจากหน้าที่การงานที่
 มากมายอีกต่อไปแล้วละก็...

เขาน่าจะยิ้มส่งให้ไมไซหรือ เธอเป็นเพียงหัวหน้าคนหนึ่ง แม้
 ใจจะไม่นึกต้องการให้มีการเปลี่ยนหัวหน้าเลยก็ตาม แต่แค่ช่วยพร
 ให้เขาก็น่าจะทำได้สิ

ถ้าอย่างนั้นเรายังจะมีเรื่องอะไรคาใจอีก

อัลเบิร์ตยกมือขึ้นกอดอก ทอดสายตามองลวดลายบนพื้น
 หินอ่อนสีแดง สีน้ำเงิน และสีขาวยกจัดเรียงเป็นภาพสายสัมพันธ์
 อันลึกซึ้งที่อาณาจักรใหญ่มีต่อชาวปศุสัตว์เร็วร้อน คนที่บอกเรื่องนี้
 กับเขาก็คือแคลร์นั่นเอง

"..."

เขายกมือขึ้นกดขมับโดยไม่พูดอะไร รู้สึกมวนในอกจน

38 จอมมารพิไลยเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

คลื่นเขียนขึ้นมา ไม่รู้ว่าเขาเมาความจัดจ้านของสีสัน ความเร่าร้อน หรือดนตรีที่ไม่คุ้นหูในงานกันแน่

ให้ตายเถอะ ทำไมเราถึงมาที่นี่กันนะ

"อัลเบิร์ต!"

ทันใดนั้นดวงตาสีม่วงเข้มก็ปรากฏขึ้นในระยะประชิด ทำเอาอัลเบิร์ตสะดุ้ง

"หัวหน้า?"

"ขอโทษนะ เจ้าคงเหนื่อยเพราะข้าฝืนลากให้เจ้ามาที่แบบนี้
แท้ๆ เลย"

ร่างของแคลร์ที่น่าจะเดินร่ำอยู่อีกทางกลับมาอยู่ตรงหน้าเขา
ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

"แต่อย่างน้อยเจ้าช่วยฟังเหตุผลสักนิดได้มั๊ย ก่อนหน้านี้ข้า
พลาดโอกาสที่จะบอกไป ที่ข้าอยากให้เจ้ามาที่นี่ไม่ใช่ว่าจะบอกเรื่อง
คู่หมั้นอะไรนี่หรือคะ"

"อะไรนะขอรับ"

"มันก็จริงที่ว่าถ้าเจ้ามาด้วยข้าจะใจชื้นขึ้นมาก แต่เหตุผล
จริงๆ ก็คือข้าอยากให้เจ้าได้ออกงานในฐานะรองหัวหน้าบ้างนะ"

แคลร์ดึงแขนเสื้อของอัลเบิร์ตก่อนจะหันไปเรียกคนที่อยู่ทาง
ด้านหลังห่างออกไปไม่ไกลนัก

"ลอร์ดบัลเด็ม!"

ชายสูงวัยรูปร่างดีคนหนึ่งหันมาตามเสียงเรียก

"โอ้ เจ้าหญิงนี่เอง สายัณห์สวัสดิ์พะยะคะ"

"ลอร์ดบัลเด็ม ข้าขอแนะนำให้รู้จัก นี่คือรองหัวหน้าของข้า
หัวหน้ากองร้อยอัลเบิร์ต คลาทราว่า อัลเบิร์ต ท่านนี่คือลอร์ดบัลเด็ม
จากรัฐคาซารุส"

"ข้าได้ยินเรื่องของท่านจากเจ้าหญิงมาบ้างแล้ว เห็นว่าเป็นนักรบที่เก่งกาจ รอบรู้วิธีต่อสู้กับปีศาจ แถมยังสามารถรับมือกับพวกมันจำนวนมากได้ด้วยใช่ไหม"

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกขอรับ"

อัลเบิร์ตที่ยกมือขึ้นตะเบ๊ะด้วยท่าที่แข็งขันกลับต้องรู้สึกตกใจเมื่อมือขวาแข็งแกร่งยื่นมาตรงหน้าตนที่เป็นลูกครึ่ง ทั้งที่อีกฝ่ายเป็นขุนนางที่มียศสูงถัดลงมาจากแกรนเซสแท้ๆ

เห็นอัลเบิร์ตลังเลที่จะจับมือ ลอร์ดบัลเด็มก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก และเป็นฝ่ายจับมือคล้ำเข่าขึ้นลงเสียเอง

"ไม่ต้องใส่ใจหรอกน่าพอนุ่ม ที่รัฐของข้ามีลูกครึ่งกับชาวอัลทิกันมากกว่าชาวอิลมาเรียเสียอีก แหม ช่างเป็นคนที่มีความสามารถที่ตรงดีจริง"

ในระหว่างที่อัลเบิร์ตกำลังอึ้งไม่รู้จะตอบกลับยังไง ผู้คนรอบๆ ก็ค่อยๆ เข้ามารวมตัวกัน ไม่ว่าคนไหนต่างก็มีผิวสีขาวยิ่ง เป็นขุนนางของอิลมาเรียสายเลือดแท้ทั้งนั้น

"หัวหน้าอัศวิน! ไม่เจอกันนานเลยนะขอรับ ท่านที่อยู่ทางนั้น ไซรองหัวหน้าคนนั้นรีเปล่า"

"ไม่เจอกันเสียนานเลยขอรับเจ้าหญิง ได้ยินว่าวันนี้เจ้าหญิงจะมากับรองหัวหน้าด้วย ข้าเลยตั้งตาคอยอยู่เลย ถ้าพูดถึงหัวหน้ากองร้อยคลาทรว่าแห่งทัพหลวงแล้วละก็ เป็นชื่อที่โด่งดังมาถึงทัพประจำรัฐมิลาพรอสของข้าด้วยเหมือนกัน น่าเสียดาย ถ้ามีบรรดาศักดิ์สักหน่อยคงจะขึ้นเป็นนายพันได้แล้วแท้ๆ เชียว"

"เคานต์เบอร์ทรัน ลอร์ดอิโรไซส แล้วก็ยัง..."

ขณะตอบรับคำทักทายจากคนที่เข้ามารวมกันทีละคนอย่างสุภาพ แคลร์ก็แอบหันมากระซิบบอกอัลเบิร์ต

40 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

"คนพวกนี้คือแม่ทัพของทัพประจำรัฐต่างๆ นะ ทุกคนตั้งตารอที่จะได้เจอเจ้ามาตั้งนานแล้ว"

"ข้า...หรือขอรับ"

"ใช่แล้ว ถึงจะมีบางคนเกษียณไปแล้วก็เถอะ แต่ทุกคนเป็นทหารที่มากความสามารถ ลองได้คุยเรื่องของเจ้าขึ้นมาแล้วก็แทบจะไม่หยุดง่าๆ เลยละ"

แต่ทำไมพวกเขาถึงดูสนิทกับแคลร์ขนาดนี้กัน และพอนึกเช่นนั้นอัลเบิร์ตก็เบิกตากว้าง

ช่วงสองปีที่ผ่านมาแคลร์ได้ทุ่มเทเวลาจนยอมกระทั่งสละเวลาพักผ่อนก็เพื่อพยายามเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับพวกเขาเหล่านี้เอง

"คนที่เหยียดชาวอัลท์ก็กันก็มีอยู่บ้าง ซึ่งนั่นอาจเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่คนที่ไม่เป็นอย่างนั้นก็เหมือนกัน อัลเบิร์ต ข้าสามารถมีชีวิตมาจนถึงตอนนี้ได้ก็เพราะได้เจ้าคอยช่วย ข้าถึงอยากทำเช่นนั้น"

แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าท่านแม่ เธอก็ไม่อาจพาเขาเข้าไปได้แม้แต่ที่ห้องพระโรง นั่นเป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจเธอมาตลอด

แคลร์เว้นช่วงคำพูดไปครู่หนึ่งพร้อมกับยกไหล่เล็กน้อย

"แต่ตอนนี้ข้าไม่ต้องคอยระวังใครแล้ว เจ้าเป็นความภูมิใจของทัพหลวง เพราะฉะนั้นข้าถึงอยากแนะนำเจ้าในงานพิธีการอย่างผ่าเผยให้ได้ไงละ"

"!"

อัลเบิร์ตหลบตาแล้วยกกำปั้นขึ้นแตะหน้าอก ก่อนโค้งตัวลงต่ำโดยไม่พูดอะไร แคลร์เห็นดังนั้นแล้วก็รีบตบป่าเขาที่นิ่งค้างอยู่ในที่นั่น

"เงยหน้าขึ้นเถอะอัลเบิร์ต ใต้ กะแล้วเชื่อว่าต้องเป็นแบบนี้ คราวก่อนข้าถึงพูดไม่ค่อยออก อย่าทำเป็นพิธีต่อขนาดนั้นเลย"

เอ เอายังไงดี...จริงสิ!"

จู่ๆ แคลร์ที่พูดออกมาไม่หยุดอย่างลนลานก็ดึงมือของ อัลเบิร์ตขึ้นมา

"เต็นรำกับข้าหนอยนะอัลเบิร์ต!"

"อะไรนะขอรับ"

"เจ้าจะปฏิเสธคำขอร้องด้วยชีวิตจากเด็กสาวนั้นหรือ"

"ด้วยชีวิตนี้ออกจะพูดเกินไปหนอยมั่งขอรับ"

ก่อนที่แคลร์จะตอบข้อสงสัยนั้น เพลงใหม่ก็เริ่มบรรเลงขึ้น แต่หลังจากจูงมือกันออกไปที่กลางโถงและวางมือที่ไหล่ของอัลเบิร์ตแล้ว แคลร์ก็มีท่าทีกังวลขึ้นมา

"ขอโทษนะ ข้าชวนมาก็คืออยู่หรือ แต่มานึกดูดีๆ แล้วเจ้า เต็นรำเป็นรีเปล่า"

"อ้อ ถ้าเรื่องนั้นละก็ข้ามองแล้วล้กจำไว้ระหว่างที่รอท่านอยู่ แล้วขอรับ"

"สมเป็นเจ้าจริงๆ เป็นความสามารถที่ข้าไม่มีทางทำได้แน่"

อัลเบิร์ตตัดสินใจยังคำพูดเห็นด้วยของตัวเองและพบว่าการจะ เอื้อมไปรังสะโปกในชุดกระโปรงให้เข้ามาชิดตัวเองนั้นต้องให้การ เตรียมใจมากกว่าที่คิด แขนที่กำลังสัมผัสกับอบบางเสียวจนเขาเกือบ เผลอปล่อยมือ เส้นผมนุ่มสัมผัสเข้ากับคาง และกลิ่นหอมอ่อนๆ ของ ดอกไม้ก็ไชยเข้าจมูก

อย่าคิดมากสิ นี่ก็เป็นงานอย่างหนึ่งเหมือนกัน ไซ้แล้ว!

หรือไม่ก็อาจเป็นความฝันในช่วงเวลาหนึ่งที่เปราะบาง ลอยล่อง และจะหายไปดังฟองคลื่นในยามรุ่งสาง

"ข้าไชคดีจริงๆ ที่มีอัลเบิร์ตอยู่ด้วย"

เมื่อได้ยินเสียงกระซิบแว่วมาโดยไม่ทันตั้งตัว อัลเบิร์ตก็รู้สึกตัว

42 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 2

ขึ้นมา นัยน์ตาสีเขียวหยกสะท้อนภาพของสาวน้อยอ่อนหวาน
บอบบางและรอยยิ้มดูเศร้าสร้อย

"ข้าจะพยายามนะ! เพราะฉะนั้นข้าขอฝาก...แกรนมิลิเซียด้วย"

คำพูดและรอยยิ้มนั้นแฝงความหมายอะไรบ้างเขารู้อยู่แก่ใจดี
ช่วงเวลาที่เธอจะอยู่เคียงข้างเขาเหลืออีกเท่าไรกัน แม้ความอบอุ่น
จะแผ่มาให้รับรู้ทางมือนี้ แม้จะซิดีใกล้กัน แต่ก็เหมือนอยู่ห่างไกล
กันเหลือเกิน

"มิได้ครับ"

ไม่รู้ทำไมคำตอบที่เขาควรตอบกลับไปจึงติดค้างอยู่ในลำคอ
และไม่สามารถเอ่ยออกไปได้เลย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)